

רומלדה ועימנואל רבינוביץ בוונציה
לחדר-השינה עם כיבוד קל

(המשך מעמוד 85)
בעלי, וטקס הנישואין שנערך בניניו היה פגום, בפגם אשר על-פי יעוץ מישפטי שקיבלתי, הוא יורד לשורשו של העניין עד כי אין בו כדי ליצור נישואין תקפים. עימנואל רבינוביץ אינו יהודי

הבעל: הפעם היחידה שבה יריתי באוויר היה בפרדס, בעזרת רובה-ציוד, לפני ששנים. מעולם לא הכנסתי אקדח לפי אשתי!

ולא היה יהודי בזמן עריכת הטקס. בעוד אני יהודי, הדגישה רומלדה. על כן אין אנחנו נשואים זה לזה, ובוודאי שלא כדת משה וישראל, כטענת רבינוביץ.

הזוג רבינוביץ אחרי חתונתם
כדת משה וישראל — או לא?

לגבי האירוח של הידיד בווליה בסביון הצהירה האשה: "הדירה רשומה על שמי ועל שם עימנואל רבינוביץ, בחלקים שונים. על כך אין לעימנואל רבינוביץ כל זכות עורפת עלי לעניין אירוח אנשים זרים סדירה, ומר אריה גרינשטיין בכלל".
ושבו חזרה רומלדה על הטענה שבעלה אינו בעלה, מפני שהוא לא יהודי: "כאמור, אין כל בסיס לתביעת הגירושין שהגיש רבינוביץ, באשר הקשר בינו לביניו אינו קשר של נישואין. עימנואל רבינוביץ נטש מרצון נו את הדירה, הצהירה רומלדה.

עריכת הטקס ונישואינו הם כדת משה וישראל.
למר גרינשטיין יש דירה, ברחוב נורדוי מס' 1 בפתח-תיקוה. לי גרינשטיין יש אשה וילדים, ומן הראוי שיגור עימם, ולא עם אשתי בביתי!" הדגיש בעל הוויליה מר סביון.
אני מאוד מודה למר גרינשטיין על כי מוצא הוא לי מקום מגורים

השופט: הנייר בתיק זה סבל מבליל של עובדות, סיפורים והשמצות. בית המישפט משמש מכשיר לניגוח והטרדה, בדומה למכונות ולמכשירי האזנה!

אצל חברתי, למותר לציין כי הוא לא משאיר לי היכן ללון בביתי, שכן הוא ישן במיטתי עם אשתי, ומתיר לי ללון על מיוזון בחדרו של בני.
עד כה הבלגתי על פלישתו זו של גרינשטיין, שכן היה בכך אירוח בלבד, אם כי כלל אירוח במיטתי. אך לאחרונה החל לשהות בביתי בכל שעות היום, החל לפתוח לי את דלת הבית כשהוא לבוש בתחבושים בלבד, והיה נכנס עם אישתי לחדר-השינה עם כיבוד קל ומשאיר אותי כ.אורח' בסלון. רק לאחרונה הפך גרינשטיין ל"מתנחל התנחלות של קבע בביתי.

פרקליט ברך
— מבלי של השמצות

לצורך ציד חוגלות, לפני ששנים. מעולם לא הכנסתי אקדח לפי אשתי ומעולם לא ניסיתי לדרוס את אביה.
מעולם לא הטמנתי מכשירי-האזנה בבית, ודבר מציאתם הוא שקר.
אני מבין, כי כעת למר גרינשטיין כלל לא נוח, שכן אין לו

פרקליטה גולן
— הנייר סבל

ריהוט סלונג להתפרקק עליו, ואף נאלץ לקנות לו ולאשתי מיטה זוגית, שכן מאז את מיטתי לקחתי, נעשה הדבר פחות נעים ונוח. אם ברצונו של מר גרינשטיין להתנחל בביתי, שיעשה זאת בתנאי-שדה, עד כאן, תצהירו של עימנואל רבינוביץ.

לסיום, הוסיף בעלה של רומלדה בלשון ארסית: "אם מר גרינשטיין נועד להגן על אשתי, מפני ת"פ פרצויות אלימות, הריני להציע לו לגור בבוטקה בחצר, כמו כל שומר-ראש המכבד את עצמו. השופט הפתח-תיקוואי ש, טימן, שהתבקש עליידי המאהב לבטל את צו-המניעה נגדו, הקשיב לי שני הצדדים וקרא את תצהירי ריהם. בהחלטה מנומקת ומפורטת, הוא נענה לבקשה וקבע בכך מצב חסר-תקדים בישראל: הבעל, אשר תו וידידה יכולים לגור תחת קורת-גג אחת!

ההחלטה המהפכנית, המשתרעת על פני שיבעה עמ"ד דים הכתובים בכתב-יד צפוף, ניתח השופט בלשון בהירה את מעמדם של השלושה לפניו, את תפקידו שלו בפרשה ואת המטרות שלשמן נועדו צווי-המניעה.

השופט לא חסך שבט לשונו משלוש צלעות המשולש, מדובר באחד מאמצעי-הלחץ שמפעילים בעל ואשה — האחד כנגד מיש"נו — במיסגרת, מילה-מה-הגירושין... הנייר בתיק זה סבל מבליל של עובדות, סיפורים והשמצות. בית-המשפט משמש כאן מכשיר לניגוח והטרדה, בדומה למכונות, למכשירי-האזנה, לחוקרים הפרטיים, ולמישטרה, המוצפת בתלונות.

אחרי שדחה את בקשתה של רומלדה רבינוביץ' להצטרף לגרינשטיין בבקשתו לביטול צו-המניעה, נותר הידור — כך כתב השופט פט — ללא הגנה של ממש. פרקי ליטיו ופרקליטי האשה ביססו את טענותיהם על זכותה לארח בביתה את אורחיה ולהיעזר בהם.

אף-על-פי-כן, החליט השופט ל-בטל את צווי-המניעה, אך הקפיד לציין שלא עשה זאת מתוך הניימוקים ששמע, אלא מתוך נימוקים אחרים לגמרי.

לפי טענות הבעל, המדובר ביחסי הנמשכים מזה שנים רבות. בי מצב כזה אין כל הצדקה לצו-מניעה, הבא להעניק סעד דחוף, באשר לכל העניינים שנאלצו אורחניו לשמוע בהתדיינות, היפנה הרשופט את הצדדים לכתובת אחרת: "אם אפילו קיים צל-צילו של חשש כי הבעל המיסכן נאלץ להסתובב ללא מקום-מגורים, עדיין עומדת ומצפה לדיון הבקשה לאיסור התי-רועעות בבית-הדין הרבני — המי-קום הנכון והאמיתי להתדיינות שבין שני הצדדים".

מרסל זוהר